

Вірші про покаяння

Мій Господи Справедливий,
Владико і Творче мій,
Прийми цю воду гірку,
Що виливається з нутра мого,
Яке прагне Тебе, Душе,
Водо животворяща,
Що єдина є спроможна
Наситити це жалюгідне
Вічнопрагнуче єство.

Підходжу до Тебе,
Як блудниця,
Не наслідуючись торкнутись Твоїх стіп,
Уся душа моя і тіло моє,
Як огида спустошення,
Як храм осквернений,
Моє нутро здригається в мені
При думці про Тебе,
Бо Ти – вогонь, що очищає.
Сама я себе не очищу,
Сама я до Тебе не прийду,
Сама я Тебе не торкнуся,
Прийди у мене, щоб я прийшла до Тебе,
І заспівала Тобі
Пісню покаяння.

Господи, я згрішила,
Але милосердя Твоє було безмежне
Наді мною,
Коли прийшла я,
Минаючи поважаних гостей

І стала ззаду,
Та волоссям обтирала свої сльози
На твоїх ногах
Ти обернувшись глянув,
І світ тоді мій зупинився
І розсипалися всі надбудови минулого,
Залишилася лише душа така,
Як була на початку,
Прозора і чиста.

Покаяння – це любов,
Покаяння – це весна,
Покаяння – це безмежний біль,
Що від кінчиків волосся
По пальці ніг проникає мене.
Це біль болю Твого
З приводу гріха мого.

Покаяння – це шлях,
В якому пропадають почуття,
А залишається лише суха пустеля
І свідомість неспроможності
Самому змінитися.
Тому з глибин кричу:
«Помилуй!»

Покаяння є як промінь
Невидимого світла,
Що розриває заслону,
Яка відділяла мене від Тебе.
І тепер можу приторкнутися Тебе
У таїнстві, яким огортаєш мене.

Тепло твоєї любові,
Яка огортає мене, не зважаючи
На безодню свідомого
І несвідомого зла в мені,
Родить в мені маленьку квітку,
Її ім'я покаяння.

Я згрішила перед Тобою, Господи,
Я згрішила перед Тобою Єдиним,
Я рану завдала Тобі,
Найсмирнішому і найлагіднішому.
А сама себе тим зробила
Найогиднішою і найсквернішою.

Гріхи мої осквернили лице моє,
Забираючи по краплинці життя моє.
І тепер, напівмертва душа моя
В не спроможі кликати до Тебе:
«Помилуй мене»

Стою перед Красою Твоюю,
Господи духа мого,
У поклони знемагаю перед Тобою.
Моє серце тріпочеться, як пташка
Від жару твоєї присутності.

Вона відкриває у мені делікатно
Бачення і відчуття
Смердючої рани гріха
І змушує мліти у відразі,
Прагнучи до справжнього, як діамант,
І неосяжного, як зірка,
Всеогортаючого покаяння.

Покаяння є як струмінь,
Що життям наповнює цей тлін,
Що привертає Тебе до мене,
Як Маму до заплаканої дитини.
Мій гріх є наче сліпота,
Що не дає мені побачити,
що причиною непорозуміння є я,
і що це я Тебе розп'яла,
і далі раню Тебе в інших.

«Я згрішила, а Ти простив мені» -
Ось це є пісня мого серця,
Жорстокого і затверділого,
А тепер розкаяного,
Що під дотиком Твоїм
Розтануло, як віск.

Ти, Творче мій, збудував мене
І поставив мене перед Собою,
А я відвернулась, щоб жити у блуді,
А я відвернулась, щоб шукати чогось, чи
когось,
Поза Тобою.

Тепер, залишена сама собі,
Скавуллю від страху беззмістовності,
Що підступно ховається за кожною землею
річчю
І взиваю з безодні: «Помилуй»!

Твого Милосердя прагну
До Тебе лину і падаю перед Тобою.
Бо Ти – життя моє, джерело моє,

Щастя моє, Єдиний мій,
Ти є всім у мені і поза мною.

Безмежне Твоє Милосердя
Викриває великий гріх мій.
Як страшно буває при думці,
Що гріх мій може бути покараний.
Але Милосердя Твоє заспокоює мене.

Віддаюся у руки твої,
Нехай на мені сповняться промисли Твої
Нехай стану свідченням любові Твоєї,
Бо гріх мій великий,
Але прощення Твоє від нього більше.

Я згрішила більше,
Ніж батьки мої,
Бо кожен гріх страшний,
Після того, як було пізнання
Твоєї благості.
Як я маю після того
Оплакувати свій стан?
Як осмілююсь далі прагнути до покаяння?
Без нього нема життя мені, тому
Благаю з усієї сили:
«Помилуй!»

Господи, покаяння, як безжалісний меч,
Відкриває рану гріха,
Відриває мене від мене самої,
І показує увесь бруд обличчя мого,
Що так обманювалося оманною
Власною красою,
Саможалінням,

І страхом за себе,
Тепер нага і брудна стою перед Тобою,
В лахманах подертої своєї гідності,
І плачучи благаю: «помилуй!»

Немає самотнішої істоти,
Від тієї, що відійшла від Бога,
Якої серце наповнилося сміттям,
Яке вона вважала якоюсь цінністю.
Тепер, обернувшись, вона бачить
І очі її пропікають сльози,
Що втрати, над якими вона плакала –
Ніякі не втрати,
А найбільшою втратою є
Відрив від Того,
Який Єдиний здатний зцілити її,
Від її самотності.

Нема святого, як Ти, Господи,
Тому у світлі Твоїм видно,
Що руки мої осквернені,
Що на серці моєму кров провини,
Що уста мої зігнали у злі,
А думка, як отрута,
Сповнила хворобою все тіло.
У Тобі джерело здоров'я мого,
Покаянням зціли мене.

Прийми мою сповідь, Господи,
Що стаю перед Тобою у всі правді,
Розпинаючись у визнанні,
Крок за кроком,
Безодні зла, у яке я скотилась,
Передавши душу пристрастям.

А тепер ридаю перед Тобою,
Творче мій Прекрасний,
Найпрекрасніший із Синів Людських,
Споглянь на Свої творіння,
Яке зі всіх сил лине до Тебе.
Нехай Твій погляд дарує життя,
Мені, що тону у гріхах,
І щосекундно віддаляюся від Тебе.
Любове моя найніжніша,
Очисти мене і прийми мою сповідь,
Щоб ніхто і ніщо не змогло
Перешкодити Тобі вселитись у мені.

Ти простягнув наді мною Твою десницю
І розв'язав сітку зла,
Що мені сповивала очі і серце.
Розкаяне воно наче вулкан
Вивергає хвилі жалю
І болісного зойку,
Які ти перетворюєш
У Радість!